

VKLJUČEVANJE GLEDALIŠKIH PRISTOPOV V POUČEVANJE TUJEGA JEZIKA

Incorporating Theatre Techniques in the Foreign Language Classroom

IZVLEČEK

Sodobni pristopi k poučevanju tujih jezikov učenca obravnavajo kot člana družbe, ki je v danih okoliščinah sposoben v tujem jeziku opraviti določena opravila. Poudarek je na razvijanju učenčevih sporazumevalnih zmožnosti. Da bi se učenec čim bolj uspešno loteval opravil v resničnem življenju, mu učitelj podobno izkušnjo lahko omogoči v učilnici v simulirani realnosti. Izkusveno učenje in učenje z gledališkimi pristopi kot osrednjo metodo pri poučevanju tujega jezika izpostavljata igro vlog, obstaja pa še veliko različnih gledaliških tehnik in metod, ki učencu nudijo celostno izkušnjo učenja. V prispevku so opisane izkušnje z uporabo gledaliških pristopov pri pouku francoščine v srednji šoli.

Ključne besede: gledališka pedagogika, opravila, izkusveno učenje, tuji jeziki, didaktika tujega jezika

ABSTRACT

Modern approaches to foreign language teaching regard the learner as a member of society capable of performing tasks in a foreign language under given circumstances. The emphasis is on improving learners' communicative abilities. To increase their success in accomplishing real-life tasks, the teacher can provide the learner with a similar experience in a simulated reality classroom. Experiential learning and learning through theatre highlight role-playing as the method of choice in foreign language teaching. However, various other theatre techniques and strategies may provide the learner with a holistic learning experience. This paper describes the experience of using theatre techniques in French language teaching in secondary school.

Keywords: drama pedagogy, tasks, experiential learning, foreign languages, foreign language didactics

UVOD

Poučevanje in učenje tujega jezika se v sodobnem učnem okolju, ko so nam, tako učiteljem kot učencem, doma in v razredu na voljo številne sodobne tehnologije in informacijski viri, na prvi pogled zdi preprostejše in učinkovitejše kot včasih. S tujim jezikom smo lahko v stiku na najrazličnejše načine, na spletu je na voljo pester in kakovosten izbor učnih gradiv, spletni prevajalniki zmorejo že skoraj pravilno prevesti tudi zahtevnejša besedila, aplikacije nas učijo, nam berejo, nas usmerjajo, se z nami sporazumevajo, popravljajo napake. V prispevku me bo zanimalo, kako lahko v času zasičenosti z informacijami in zasloni učitelj dijaku v skladu s sodobnimi standardi poučevanja jezikov ponudi tudi drugačno priložnost za usvajanje tujega jezika. Najprej bom na kratko predstavila akcijsko usmerjen pristop poučevanja jezika, ki temelji na opravilih (v angleščini *tasks*, v francoščini *tâches*), kot ga opisuje Skupni evropski jezikovni okvir, se nato navezala na metodo igre vlog v izkusvenem učenju, v osrednjem delu pa opisala možnosti, ki jih v okviru omenjenih sodobnih smernic ponuja vključevanje elementov gledališke pedagogike v pouk tujega jezika. Ugotavljal bom, kakšna je dodana vrednost gledaliških pristopov v pedagoškem delu na splošno pri vseh predmetih ter specifično pri tujih jezikih, kakšna je spremenjena vloga učitelja in kako se lahko na področju gledališke pedagogike v Sloveniji izobrazi ter kakšne so morebitne ovire za uvajanje metod in tehnik gledališke

pedagogike v slovenskem šolskem sistemu. V zaključku bom predstavila konkretne primere poučevanja in učenja z gledališkimi pristopi pri predmetu francoščina ter izkušnje z vodenjem francoske gledališke skupine na Gimnaziji Ledina.

SKUPNI EVROPSKI JEZIKOVNI OKVIR IN OPRAVILA

Skupni evropski jezikovni okvir (v nadaljevanju SEJO, 2011) je eden ključnih evropskih dokumentov na področju učenja, poučevanja in ocenjevanja tujih jezikov, katerega ideje so kot pomembno vodilo služile tudi slovenskim gimnazijskim učnim načrtom za tuje jezike. Učni načrt za francoščino (2008) na primer posebej izpostavlja na dejavnostih oz. opravilih temelječ akcijsko usmerjen pristop, ki izhaja prav iz omenjenega dokumenta. SEJO učence jezikov obravnava kot »družbene agense«, torej člane družbe, ki morajo izvesti določena opravila v danih okoliščinah in na konkretnem področju delovanja. Cilj je torej, da učenci poskušajo strateško in z uporabo lastnih splošnih in posebnih sporazumevalnih jezikovnih zmožnosti doseči konkreten rezultat. Naloga učitelja je, da učencu pomaga na poti od popolnega neznanja do učinkovitega obvladovanja jezika, kar v skladu z danes uveljavljenim komunikacijskim pristopom pomeni predvsem zmožnost učinkovitega sporazumevanja v ciljnem jeziku. Eden od načinov, da učencu

to pot olajša, je sistematično uvajanje sporazumevalnih pedagoških opravil v pouk. Kot pojasni Lah (2020: 21), »gre pri opravilih pri tujem jeziku za to, da se naučeno čim prej uporabi v čim bolj avtentični situaciji, s čimer se osmisli učenje ter učenja motivira«. Opravila so del vseh novejših učbenikov za tuje jezike, včasih so poimenovana tudi kot projekti.

IZKUSTVENO UČENJE, SIMULIRANA RESNIČNOST IN IGRA VLOG

Opravila, kot jih opisuje SEJO, bi lahko primerjali z izkustvenim učenjem, ki ga »razumemo kot most med posameznikovimi neposrednimi izkušnjami in abstraktnim ter specialističnim znanjem, pri čemer to učenje povezuje zaznavno, spoznavno, čustveno, praktično in etično razsežnost« (Marentič Požarnik, Šarić in Šteh, 2019: 5). Pri tem izpostavljajo moč in pomen neposredne izkušnje za kakovostno učenje. Izkustveno učenje lahko poteka v resničnem svetu ali pa v simulirani resničnosti. Pri pouku tujega jezika sicer obstajajo možnosti učenja v resničnem svetu (npr. mednarodne izmenjave, ekskurzije, dopisovanje), a so metode simulirane resničnosti lažje dostopne in uresničljive. Marentič Požarnik, Šarić in Šteh (2019) med slednjimi omenjajo za poučevanje in učenje jezika zelo primerne metode: **skupinska interakcija** (za oblikovanje skupinske dinamike), **strukturirane vaje** (po navadi za »prebijanje ledu«), **telesno gibanje** (predvsem metode ustvarjalnega giba kot npr. pantomima), **igre s pravili in konstrukcijske igre** (npr. igre s črkami, križanke, loto) **simulacije** in **igre vlog**. Pri slednjih je učenec postavljen v učno okolje, ki predstavlja neko realno življenjsko situacijo, v kateri prevzame določeno vlogo. Igre vlog so lahko improvizirane, s scenarijem, z enim ali več igralci.

UČENJE Z GLEDALIŠKIMI PRISTOPI

Po Andresenu (v Marentič Požarnik, Šarić in Šteh, 2019: 141–142) izkustveno učenje vsebuje tri razsežnosti, in sicer »zunanjo«, ki učenca neposredno poveže z zunanjim svetom, »skupnostno«, ki temelji na učenju z drugimi in od drugih, in »holistično«, ki učenca pojmuje kot dinamično celoto med seboj prepletenih, soodvisnih elementov. Eden izmed načinov, kako učenca popeljati v svet izkustvenega učenja z vsemi omenjenimi značilnostmi znotraj učilnice, je sistematično uvajanje metod in tehnik, ki sicer izhajajo iz gledališča, v učni proces. Gledališka pedagogika to poimenuje učenje z gledališkimi pristopi – gledališče se z namenom doseganja vzgojno-izobraževalnih ciljev vključuje neposredno v pouk. V ospredju ni umetniški del, gledališče v tem primeru ne nastaja za občinstvo, temveč v njem aktivno sodelujejo vsi prisotni. Lešnik (2020) meni, da **je učenje z gledališkimi pristopi zasnovano celostno, tako da učenci različne pojme, pojave in zakonitosti dobesedno utelesijo, jih posledično lažje ponotranjijo, do snovi vzpostavijo določen čustven odnos, naučeno pa shranijo v dolgoročni spomin**. Šabec in Vidmar (2018) dodano vrednost učenja z gledališkimi pristopi vidita tudi v možnosti razvijanja različnih sposobnosti učencev, prepoznavanju njihovih šibkih in močnejših področij ter uvajanju svežine in tako večje motivacije v pouk. Pomembno je, da učitelj učencem zagotovi varno okolje, vzpostavi sproščeno, ustvarjalno vzdušje in mobilizira čustveno energijo udeležencev, ki so neposredno vključeni v proces, si upajo eksperimentirati, presegati sami sebe, si dovoliti napake

ter upoštevati ter spodbujati druge.

GLEDALIŠKI PRISTOPI PRI POUKU TUJEGA JEZIKA

Uporaba gledaliških tehnik in metod pri pouku tujega jezika lahko nadomesti ali obogati klasična opravila, kot jih na koncu tematskih sklopov po navadi predlagajo učbeniki, učitelj pa jih lahko uporabi tudi za spoznavanje in poglobljanje nove snovi ter njeno utrjevanje.

Učitelj dejavnost izbere glede na vrsto cilja, ki jo želi doseči (npr. slovnični, leksikalni, medkulturni), stopnjo jezikovnega znanja učencev in njihovo starost (posebno pozornost je treba nameniti tudi ustreznosti navodil), velikost skupine, razpoložljive pripomočke (poskuša se držati pravila manj je več, po navadi zadostujejo žogica, papir, pisalo), prostor in čas, ki ga ima na voljo, pri čemer je treba predvideti tudi čas za refleksijo in analizo morebitnih napak. Pri popravljanju napak se mora učitelj vnaprej odločiti, ali bo na napake opozarjal sproti ali na koncu. Sprotno popravljanje napak je na primer nujno pri fonetičnih vajah, da učenec napačne izgovarjave ne ponotranji, ko pa je poudarek na igri in sodelovanju med učenci, je bolj priporočljivo samo sprotne beleženje napak, o katerih se učitelj z učenci pogovori na koncu vaje, temu pa sledi skupna refleksija. Pred izvedbo vaj učitelj učence seznani z nekaj osnovnimi gledališkimi pravili, kot so ustrezna glasnost govora, primerna postavitve in drža telesa (ne s hrbtom proti občinstvu, ne roke v žepih) in upoštevanje soigralcev. Če skupina učencev pri določeni vaji igralsko ni udeležena, jo postavimo v vlogo aktivne občinstva in zanj pripravimo posebna navodila. Po predhodnem dogovoru z učenci se učitelj pri tujem jeziku lahko odloči tudi za ocenjevanje določene vaje oz. igre, pri čemer vnaprej pripravi kriterije ocenjevanja in jih natančno predstavi učencem. Pri tujem jeziku tako lahko vrednotimo npr. izgovorjavo, gladkost govora, ustreznost besedišča in sintakso, gledališke prvine, kot so telesna govorica, postavitve v prostoru, prepričljivost pa pri uri samo analiziramo in jih kot učitelji tujega jezika ne ocenjujemo (Payet, 2010).

Payet (2010) izpostavlja številne prednosti uporabe gledaliških pristopov pri urah tujega jezika. **Eden izmed glavnih ciljev akcijskega pristopa je učenca usposobiti za samozavestno ustno sporazumevanje v tujem jeziku.** Naloga učitelja je, da učencu pri uri vzpodbudi željo in potrebo po izražanju in mu nato omogoči, da v varnem okolju v tujem jeziku spregovori brez strahu. Učitelj sicer z učenci ustvarja namišljene situacije (simulirana resničnost), ki pa od učenca zahtevajo zelo resničen govor, dialog, pogovor. Učenci se tako »potopijo« v tuji jezik in njegovo kulturo, ob prevzemanju raznovrstnih vlog spoznavajo svoj glas v tujem jeziku, različne ritme, intonacijo, vključijo govorico telesa. Njihov govorni aparat postaja uglašen z jezikom, ki se ga želijo naučiti, njihovo izražanje v tem jeziku dobiva smisel, kar jih motivira za učenje in jih počasi oblikuje v bolj samozavestne govorce tujega jezika.

PRIMERI POUČEVANJA Z GLEDALIŠKIMI PRISTOPI PRI FRANCOŠČINI

Gledališke pristope v pouk francoščine na Gimnaziji Ledi- na sistematično vpeljujem v vse letnike že več let. V času študija sem izkušnje z gledališčem pridobivala kot članica

francoske gledališke skupine Les Théâtres na Filozofski fakulteti v Ljubljani, nato pa sem se na srednji šoli preizkusila tudi kot mentorica francoske gledališke skupine. Znanja, povezana z gledališko pedagogiko, sem pridobivala na različnih seminarjih in praktičnih delavnicah v Sloveniji in v tujini, bogat vir najrazličnejših gledaliških tehnik in metod, primernih za vključevanje v pouk, pa so tudi priročniki in brošure, ki jih v Sloveniji med drugim pripravljajo Društvo ustvarjalcev Taka Tuka, Gledališče Ane Monro in KUD Transformator z gledališčem zatiranih. Nekaj vaj sem povzela tudi po priročniku *Activités théâtrales en classe de langue* francoskega igralca in strokovnjaka za gledališko pedagogiko Adriena Payeta. V nadaljevanju opisujem nekaj gledaliških vaj, ki jih uporabljam pri pouku francoščine.

Dijake v gledališče pri pouku uvajam z majhnimi koraki. Najprej se lotimo vaj, ki na prvi pogled nimajo veliko opraviti s francoščino, njihov glavni cilj je ustvarjanje sproščenega, varnega okolja, pridobivanje pozornosti za delo, razvijanje sodelovanja, zaupanja, spoštovanja, pripadnosti skupini, empatije, spoznavanje sebe in drug drugega. Dijakom navodila podajam v preprosti francoščini in jih, če je potrebno, ponovim tudi v slovenščini. Med take »uvodne« vaje spada recimo *hoja po prostoru* (cilj je napolniti cel prostor, se na znak ustaviti, brez besed uskladiti ritem gibanja), ki ji lahko dodamo preprosto navodilo – npr. srečanje s pozdravom (govorica telesa, tikanje, vikanje). Druga vaja, primerna predvsem za uvodno spoznavanje, je *predstavitve v krogu s kretnjo* – dijak na primer reče Luka in ob tem ploskne, za njim to ponovijo drugi dijaki. Ta vaja je primerna tudi za utrjevanje novih besed ali fraz. Pozornost dijakov lahko krepimo z vajo *zrcalo*, pri kateri en dijak sledi gibom drugega, še bolj zabavno pa je skupinsko zrcalo, pri katerem cela skupina v krogu sledi gibom določenega dijaka, dijak opazovalec pa mora odkriti, kdo je tisti, ki ga vsi oponašajo.

Posebno pozornost pri francoščini na začetku učenja namenjam pravilni izgovarjavi določenih glasov, naglaševanju in intonaciji. **Pomembno se mi zdi, da dijakov ni sram in da si upajo spregovoriti v tujem jeziku, ki je zvočno zelo drugačen od slovenskega.** Vaja, ki se dijakom zdi lahka in zato pridobijo potrebno samozavest za govorjenje v tujem jeziku, je *izgovarjava svojega imena in imena drugih sošolcev »po francosko«*, torej z naglasom na zadnjem zlogu, francoskim r-jem, nosniki. Imena lahko nadomestimo z vsem poznanimi francoskimi besedami (npr. parfum, croissant, baguette). Igro otežimo tako, da si dijaki podajajo žogico in morajo pri tem povedati besedo dijaka, ki mu žogico podajo, nato lahko dodamo še eno žogico in vztrajamo, da žogici ves čas potujeta po isti poti. Dijaki se ob tej igri zelo sprostijo in nasmejijo, hkrati pa več minut z zelo omejenim besediščem govorijo francosko.

Sledijo vaje za začetnike, katerih cilj je utrjevanje novih besed, fraz in tvorba preprostih povedi. Pri igri *čarobni predmet* na sredo učilnice postavim predmet (npr. stol), oni pa morajo ta predmet uporabiti na čim več načinov (npr. kot avto, kot zrcalo), preostali ugrabijo, v kaj je dijak predmet »začaral«. Težja različica je, da morajo nato dijaki najti čim več glagolov, ki jih lahko uporabimo s začaranim predmetom (npr. voziti, čistiti, sovražiti). Zelo uporabna je tudi igra *kipi*, pri kateri je en dijak kipar, drugi pa glina, iz katere mora kip oblikovati. Obstaja veliko različic te igre – kipar lahko kipu daje navodila v velelniku in se ga ne dotika; lahko ga ustvari, nato pa obiskovalci razstave o njem postavljajo vprašanja (npr. Kdaj, zakaj, kako ga je ustvaril?); obiskovalci razstave lahko kipe tudi opišejo (npr. kaj dela-

jo, kako so razporejeni). Za utrjevanje besedišča za vreme, počutje, bivališče in še kaj je primerna vaja s *posnemanjem zvokov iz okolja*. Dijak ali skupina dijakov lahko brez besed, samo s posnemanjem naravnih zvokov in onomatopejami, pričara določen vremenski pojav ali pa letni čas, preostali ugrabijo, za kaj gre. Tukaj lahko vztrajamo tudi na pomembnosti estetske izkušnje in dijake spodbujamo h kreativnosti in preseganju vsakdanjih okvirov. Z naslednjo vajo dijaki krepijo pozornost, potrpežljivost in hkrati utrjujejo zahtevno francosko *šetje*. V krogu poskušajo prešteti na primer do 20, ne da bi bil vrstni red vnaprej določen. Če dijaka sočasno povesta številko, začne skupina šteti od začetka. Veliko improvizacije od dijakov zahteva vaja s *skrivnostnimi besedami*, ki so na prvi pogled brez logične povezave (npr. dedek, lev, telefon). Besede manjši skupini dijakov določi učitelj, ti pa morajo nato z njimi uprizoriti krajšo igro. Naloga gledalcev je, da ugotovijo, katere skrivnostne besede so jim služile za izhodišče.

Dijakom višjih letnikov so v izziv predvsem jezikovno zahtevnejše vaje. Zelo primerna se mi zdi vaja z *narekom*, ki jo lahko glede na težavnost in vsebino poljubno prilagodimo. Dijak (lahko tudi učitelj) glasno in razločno bere izbrano (avtentično) besedilo (to je lahko recept, poezija, kratka zgodba, pravljica, članek iz črne kronike ipd.), nekaj dijakov pa po nareku igra zgodbo. Pri tem gre za neke vrste simultano prevajanje slišane v gib. Kot izhodišče za improvizirano igro v manjših skupinah lahko služi tudi *video*, *slušna*, *slikovna ali besedilna iztočnica* (npr. reklama, kratki film, risanka, pesem, strip, grafit). Navodila, ki sledijo, so lahko različna – dijaki na primer odigrajo nadaljevanje videne, pesem dramatizirajo, dodajo različne like. Pri učenju argumentiranja si lahko skupaj z dijaki zamislimo *televizijsko oddajo* z voditeljem, gosti in klici gledalcev (tako vključimo občinstvo) na temo, ki jo obravnavamo pri pouku (npr. prednosti in slabosti družabnih omrežij). Vaja, ki prav tako spodbuja utemeljevanje mnenja, je vaja *za/proti* s premikanjem po razredu. Učitelj prebere izjavo (npr. Zdrava hrana je draga.), nato pa se dijaki glede na njihovo strinjanje ali nestrinjanje premaknejo v del učilnice, ki je označen z »za«, ali tistega, ki je označen s »proti«. Dijaki poskušajo nato najti čim več argumentov za in proti.

Včasih gledališke pristope uvajam tudi v projektno delo, ki ga po vnaprej določenih kriterijih ocenim. Lansko šolsko leto so se dijaki 4. letnika pri francoščini lotili »humanitarne« projekta v simulirani resničnosti. Njihov cilj je bil v debatni oddaji predstaviti delovanje in cilje izbrane humanitarne organizacije (nastopali so npr. voditelj, prostovo-

► SLIKA 1: Dijaki 4. letnika – primer »zamrznjene slike«, ki oživi

ljec, idejni vodja), nato pa si za to organizacijo zamisliti še plakat s sloganom v obliki »zamrznjene slike«, ki je potem pred gledalci za nekaj minut oživila – osebe na plakatu so se začele premikati in pogovarjati.

Na Gimnaziji Ledina imajo dijaki možnost v okviru krožka sodelovati pri francoski gledališki skupini. Poseben podarek je na procesu ustvarjanja in postopnem grajenju predstave, v katerega so dijaki s svojimi idejami ves čas aktivno vključeni. Vsakoletni cilj je uprizoritev predstave v francoščini pred domačim občinstvom, že štirikrat pa nam je uspelo gostovati na mednarodnih frankofonskih gledaliških festivalih za mlade, in sicer v Franciji, Italiji, Romuniji in na Češkem (zaradi epidemije žal le na daljavo). Festivali dijakom in meni kot mentorici vsakokrat predstavljajo novo, neponovljivo izkušnjo, ki nas jezikovno, osebnostno in kulturno obogati.

► SLIKA 2: Dijaki Gimnazije Ledina v predstavi Opéra panique

OVIRE IN STRAHOVI PRI UVAJANJU UČENJA Z GLEDALIŠKIMI PRISTOPI

Učenje z gledališkimi pristopi od učiteljev in učencev na začetku zahteva določeno mero prilagajanja, potrpežljivosti in včasih tudi gibanje na meji cone udobja. Vloga učitelja je spremenjena, saj ni več v vlogi tistega, ki vse ve, ampak le vodi proces, ki temelji na spraševanju in nadgrajevanju predhodnih izkušenj učencev (Gaber Korbar in Korbar, 2020). Za učence je dramsko dogajanje na videz spontano, učitelj pa mora vnaprej skrbno načrtovati dejavnost in cilje, kar lahko od njega zahteva več vloženosti energije kot po navadi. Velikokrat sprva ne gre vse po načrtih, potrebno je veliko improvizacije, zgodi se tudi, da učenci niso pripravljeni sodelovati in da zastavljeni cilji niso doseženi. V slovenskem šolskem prostoru se neredko pojavi tudi problem časovne (šolska ura, ki traja 45 minut; obsežnost učnega načrta in s tem povezano hitenja) in

prostorske omejitve (učilnica s stoli in mizami ni nujno primeren prostor za izvajanje tovrstnih dejavnosti), kar še dodatno otežuje vključevanje gledališča v pouk.

V tujini imajo bodoči učitelji na različnih predmetnih področjih v času študija pogosto priložnost spoznati značilnosti gledališke pedagogike, v Sloveniji pa je žal ta praksa redka. Zainteresirani učitelji se lahko z različnimi gledališkimi učnimi pristopi seznanijo predvsem skozi neformalna izobraževanja, ki so največkrat zelo praktične narave, predlagane dejavnosti pa lahko prenosljive v razred. **Preden se učitelj odloči za določeno tehniko ali vajo, ki jo bo izvedel v razredu, je priporočljivo, da se predhodno v njej preizkusi tudi sam in jo tako deloma ponotranji.** Pomembno je tudi, da gledališke elemente učitelj v pouk uvaja postopoma, podaja jasna navodila in vajo tudi sam brez strahu demonstrira pred učenci, sam postane igralec. Kot ugotavlja Payet (2010), se mnogi učitelji bojijo, da bodo s takšnimi dejavnostmi v razredu izgubili avtoriteto, po navadi pa se zgodi ravno obratno. Učenci učitelja sprejmejo kot vodjo igre, ki zaradi prijetnega vzdušja dobi moč, ki je sicer morda nima.

Korbar (v Gaber Korbar in Korbar, 2020: 35) pojasnjuje, da »gre pri uporabi gledaliških pristopov pri pouku za naložbo v prihodnost, podobno kot pri zdravem načinu življenja. V začetku bo (učitelj) potreboval nekaj več energije oziroma precej več priprav. A ko bo to ponotranjil, bo tudi veliko več dobil od učencev.«

SKLEP

Učitelj z vključevanjem gledaliških pristopov v pouk sledi smernicam sodobnega poučevanja, ki poudarjajo pomen neposredne in celostne izkušnje za učinkovito učenje. Tehnike in metode gledališke pedagogike v pouk vnašajo svežino, saj od pogosto pasivnih, prestrašenih in večino časa sedečih učencev zahtevajo, da se gibajo, med sabo sodelujejo in v varnem okolju preizkušajo svoje znanje in sposobnosti. Gledališki pristopi so primerni za vse starostne skupine in stopnje znanja, v kolikšni meri jih učitelj vključuje v pouk, pa je odvisno od njegove lastne presoje glede na številne notranje in zunanje dejavnike (motivacija učencev in učitelja, primernost obravnavanega učnega sklopa, časovni pritisk, urejenost prostora, številčnost skupine itd.). Lastna izkušnja me uči, da je včasih za učitelja velik izziv prepričati učence, predvsem najstnike, da igrati (se) ni »otročje« in da so improvizacija, delanje napak in podajanje v neznano pri učenju tujega jezika zanje pogosto bolj smiselni, koristni in življenjski kot na primer uporaba spletnega prevajalnika v varnem zavetju doma. **Pomembno je, da učenci pri vajah sodelujejo prostovoljno in da tistim, ki pravil igre niso pripravljeni sprejeti, učitelj ponudi alternativno možnost.**

VIRI IN LITERATURA

Gaber Korbar, V., Korbar, V. (2020). Pri uporabi gledaliških pristopov pri pouku gre za naložbo v prihodnost. V: V. Gaber Korbar (ur.), *Moč (spo) razumevanja: osnove gledališke pedagogike* (str. 30–35). Društvo ustvarjalcev Taka Tuka.

Lah, M. (2020). Poučevanje, osredotočeno na učenca in avtentičnost učne situacije: primer francoščine kot tujega jezika. *Vzgoja*, let. 22, št. 88, str. 20–21.

Lešnik, I. (2020). Gledališka pedagogika na preseku gledališke umetnosti in pedagoške znanosti. V: V. Gaber Korbar (ur.), *Moč (spo) razumevanja: osnove gledališke pedagogike* (str. 8–13). Društvo ustvarjalcev Taka Tuka.

Marentič Požarnik, B., Šarič, M., Šteh, B. (2019). *Izkustveno učenje*. Znanstvena založba Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani.

Payet, A. (2010). *Activités théâtrales en classe de langue*. CLE International.

Skupni evropski jezikovni okvir: učenje, poučevanje, ocenjevanje (2011). Ministrstvo za šolstvo in šport.

Šabec, S., Vidmar, T. (2018). *Z gledališčem nad učence in dijake*. Kratek priročnik za strokovne pedagoške delavce (neobjavljeno gradivo).

Učni načrt francoščina. Gimnazija (2008). Ministrstvo za šolstvo in šport, Zavod RS za šolstvo.